

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO SOCIO DE UN BALL D' ANY.

En mitj de tot, lo Maginet es un bon noy. Val més que l' hagi enfilada per aquí, que no per cafès y cassino's ahont se perden los millors dias de la joventut. Lo gasto no mata; es un cop l' any, quan á la sèva colla l' hi toca dà 'l sarau, y veus' aquí que pot anar á tants com ne donguin las altres societats aliadas.

Té vint y dos anys, y es fadri pintador de cartas; son pare també ho era. 'L pobre Badó vá acudir l' ull deixantlo ab sa mare, qu' al menos are tè la ditxa de veure's lo noy encarrilat, que si no 's desbarata 'n tindrà una ajuda per la vellesa. Ell no coneix altre vici que 'l fumar la sèva pacatilla dia per altre y 'l vestirse com lo primer currutaco; això si, sense gaspar alivita porque no es del seu bras y no ha volgut may que si trobes pèl carrer á algun company de treball, baguès de avergonyir-se. Pero pèl ram de menstral, que 'n vinga un altre, perque de bon vestit negre pèls diumenys y 'l seu bolet de castor ab las alas ben estretas, tal com s' estilan, y ab la bona botina ab puntera de morro, demánin.

Lo dia que vá á sarau per algun dels embalats que fassin las aliadas, ja vos asseguro que fá tropa.

Allá 'l veuré bo y rissat, la cara afeitada, la sèva camisa de coll dret, la corbata de color de rosa ab una anella de plata, bona ermilla y americana de panyo

del millor, y 'l seu pantalon del modo que 's portin, sense mirar si val quatre ni si val cinch. Per això treballa, perlluhir.

Sa mare surt á la finestra, per veure 'l goig que fá, y ell traspassa l' tretxo de carrer picant de talons y decantantse fumant un puro, que ja os dich jo qu' en aquell vehinat no queda una rata sense surtit á veure passar lo noy de la Munda.

Pero 'l dia més felis de tot l' any es per ell aquell en que la sèva colla es la que té de fer lo ball. Llavors si que fins hi acompanya á sa mare.

Vint dias avants y després qu' en la junta que s' ha tingut á cal cap de colla y quan s' han votat y discutit gastos y preparatius perque lo seu ball d' any siga 'l millor que 's donga á Barcelona; desde llavors es quan lo Maginet sembla qu' haji perdut lo seny, pues ni de dia ni de nit fá res de bo, pensant ab lo ball y somiant ab lo mateix. Quantas vegadas trobantse al treball s' ha equivocat pintant los cinturons y las coronas dels reys y sotas ab lo color de la túnica ó vice-versa!

Ja l' adornista comensa 'ls treballs per la instalació del embalat y cada pal ó llata que s' aixeca, al nostre Maginet l' hi representa una alegria. Cada dia, al plegar de la feyna, se 'n vá á veure las obras ab lo mateix interés y desitj que 'l menstral botiguer quan edifica sa primera propietat inmóbil.

Ell es amich del cap de colla y aquest de tant en tant l' hi fá fer algun encárrech, ja per anar á la litografia, per si 'ls programas ván endavant, ja per veure si 'l director de la orquesta podrá posar tres cornets per compte de dos com s' havia primerament acordat.

Ja en lo embalat posan la vela, 'ls cortinatges y sarrells; ja s' colocan los gerros de guardarropia ab aquellas flors de paper que per això no 's liuran de mustigarse; també s' han collocat las cariatides, vulgo estàtuas de cartró, emblanquinadas y dauradas d' aquell modo que l' or se 'n vá á medida que 'l vent hi passa; 'l tablado está llest; ja s' extén l' alfombra qu' ells estrenan, segons ho ha dit l' adornista, y lo Maginet vá entussiasmantse de tal modo, que 's priva fins d' menjar, con tal de poder anar á veure 'l palaio després de deixar la feyna. Al ser l' hora de tornar á la fàbrica s' estavia 'ls minuts ab la mateixa frisansa que 'l jugador espera la carta que 'l salva ó l' arruina en un segon.

Es la vigilia y tot está corrent y arreglat; fins l' argerter ha portat los imperdibles que 's regalarán á las noyas que ballin lo walz de socios. Las dependencias del embalat están conformes, y 'n Maginet ha ajudat á fè 'ls números per guardar los abrichs de las noyas, y 'ls bastons dels joves, així com las gorras y bolets dels qu' no hi vagin de copa y als, com diu ell. També ha arreglerat y numerat las cadiras reservadas pèls convidats dels socios, així com ha ajudat á colocar las taules pèl café, penjar las aranyas, posarhi las espelmes; en una paraula, hi passa tota la nit,

desde en havent sopat fins á las dotze, perque aquell dia retira tart, pues l' endemà es festa, y no s' ha de llevar demà. Després se 'n vá á casa sèva, 's fica al llit; pero lo mateix revertament y l' entusiasme no l' hi deixan acudir l' ull fins á las tres de la matinada per despertarse al cap de un parell d' horas, y llevarse tot atrafegat, per anar altra vegada al embalat per si hi faltés algo.

Son las sis, y com es natural no més hi troba l' home encarregat de guardar aquells trastos; lo Maginet no 's desalienta, y ab cuidado y minuciositat inverosímils, vā resseguint tots los cortinatges y guirlandas de punt ab las flors de paper, y mira y repassa, y si hi falta un clau l' hi posa ó bè un lligam. Contempla l' efecte general, torna á arrenglerar las cadiras, ab lo peu aplana alguna arruga que haja quedat á la alfombra, y en sent las déu, y veyst que cap dels companys s' acosta, 's decideix á anar-se'n á casa sèva á veure si sa mare ha repartit totas las targetas entre 'ls veïns y la parentela. Després dina, y se 'n vá cap á cal perruquer, á ferse afeitar y rissar. En acabat se 'n vá al embalat á pendre café, com s' havia quedat á la vigília. Ab los companys se ván fent los preparatius y dant instruccions als que estiguin á la porta de comisió. Al ser las set, lo nostre héroe se 'n torna á casa sèva per sopar, vestir-se y acompañar á la Munda, que, pobreta, 's posa lo vestit ab que havia anat á casarse: com no està feta á dur mantellina, se la posa malament y 'l noy té de arreglarli. L' Maginet estrena pantalon, botas y corbata; ja vos dich que fá goig! Sa mare se 'l mira per tots costats y 'l pobretat las llàgrimas l' hi acuden als ulls, al veure en son fill lo retrato del Badó, que 's vá morir deixantli una criatura y que are es un home.

A las nou, estan llests y tancan lo pis encarregant á la veïna de sota, que no pot anar al ball perque té migranya, qu' si decás sent soroll fassi 'l favor de vigilar, perque se 'n ván al embalat del any.

Surten al carrer mare y fill, y la Munda mirant enlayre s' adona d' que no 's veu cap estrella; pero per això endavant. Arriban á puesto, y encare no estan encesos los llums. En Magí acompaña á sa mare al millor lloc perque ho pugui veure tot, y ell se 'n vá d' un cantó al altre, dant disposicions y comensant á encendre las aranyas.

Son las déu y entran algunas parejas, la orquesta vá compareixent, tot està arreglat, quan de repent se sent un tro y comensa á fer un xáfech d' aquells que sembla que donguin l' aigua per l' amor de Déu.

Tohom s' arrecona; pero com que la vela que fá de sostre es molt prima, plou lo mateix á dintre qu' al carrer, la pluja no para, alló es plé d' aigua, que no 's pot dur un pas.

En Maginet está desesperat; no 's pot fè 'l ball; l' hi costa quinze duros, lo qu' equival á tot un any d' economias: y casi bè plorant se'n vá á buscar á sa mare per entornar-se'n á casa. Ella està trista, perque véu á son fill desesperat, y procura aconsolarlo tot posantse

las sardilles al cap per no mullar la mantellina.
Ab prou penas y mullats com un xop, ván arribar
á casa seva.

L' endemà l' Maginet estava malalt; entre l' acalorament y la mullenya's v' costipar y v' fer vuit dias de lit.

Lo més particular es qu' apesar del entusiasme que aquest xicot té pels saraus y balls d' any, no ha ballat en tota sa vida lo que 's diu una sola americana.

«Y aixó, dirán, cóm s' explica?

Es, que no sab de ballar.

J. DEAN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo Liceo ha sigut l' últim teatre de bivern que ha tancat les portes, y per cert que al ferho ha enclos lo dit a molts infelissos que avuy encare 'n gemegan. Aixó de fer lo farsellet à l'última hora y tocar pirando, quedant malament ab los més infelissos, es a dir, ab aquells que necessitan com lo p' que menjan, lo sou que han guanyat honradament ab lo suor del seu front, es una cosa molt gastada; pero no per això deixa de ser menos censurable. Cerles empresas fan com los pirotècnichs: lo gran petardo l' guardan p' el final. Lo sensible es que la autoritat no agafis als petardistas. —Algú diu que l' empresa no tenia diners; altres asseguran que 'n té per anarse'n a passar l' estiu à qualsevol establiment de banys. Sent així ni es just ni es necessari que passi l' estiu à fora en busca de una temperatura fresca; precisament lo que l' hi sobra es la frescura.

La campanya d' estiu ha comensat ab molt vigor. L' Espanyol y l' Tivoli donan sarsuetas, lo Bon Retiro sarsueletes y ball, y aviat s' inaugurarà l' teatre Massini, ab una companyia de sarsuela, per variar.

Al menos, tant lo Tivoli com l' Espanyol, procuran variar las funcions, si bé l' un y l' altre se segueixen la pista donant las mateixas obras: fins are han donat tots dos *Las Campanas de Carrion* y *El anillo de hierro*. En lo Tivoli s' ha estrenat un arreglo de *Crispino é la comore*, ab lo titol de *Cispí Nyinyola*. L' autor del arreglo no ha donat cap proba de deprendiment, limitantse a seguir al original ab molt servilisme; pero fentlo així no ha lograt sino crear un *sabater de pega*, que com qu' està de pega, no es pas fácil que 's fassa rich.

Al Retiro à més del ball *La Griseta* que v' posarà l' diumenge à la tarda s' ha estrenat l' *Encantadora*, que si no ofereix gran novedat dona ocasió de lluirse à la simpàtica Canetta. Ja saben qui' es questa Canetta: es la mateixa graciosa ballarina del any passat que balla com una baldufa, volta com una papallona y es jove, fresca y agradable com un pom de flors. En lo cos de ball hi ha també alguns pamets, que... vaja: per res del mon voldria ser lo Sr. Perelló. ¡No 'n deu tenir pocas de tentacions!

Al Circo Eqüestre tenen gent y son molt aplaudits los exercicis dels artistas, de qui ja havém parlat en anteriors números. Lo diumenge passat v' haberhi una sensible desgracia: la senyoreta Elisa Chiesi, al donar un salt mortal v' caure deslligantse una cama. Celebrarém molt que aquest contratemps no tinga conseqüències.

L' Odeón continua segint lo seu sistema de donar molt per pochs diners: lo diffuns passat v' regalar al públic: *Romeo y Julieta*, 5 actes; *La venjança de Romeo*, 5 actes més; y *L'últim inglés*, 1 acte: total 11 actes per 10 quartos: es a dir, a quarto l' acte y un de regalo.

Expressament hi deixat per últim ocuparme de la companyia dramàtica Bellotti Bon, que funciona en lo teatre de Novedats. Si volen veure un conjunt admirable, ajustat, al p'l, vajin a aquest teatre. No hi ha actors al mon com los italians, ni en bondat, ni en abundància. En aquell país no sembla sino que al neixe un home ja es actor. Los que forman la companyia Bellotti Bon se distingeixen sobre tot per la naturalitat, per l' aplom ab que executan las obras: no las representan, las fan al viu.

Fins are 'ls hi hem vist *I Fourchambault*, de Emilio Augier; *Divorgiamo*, de Sardou; *Il figlio de Coralía*, de Delpit y *Bebé*, no recordo bé de quins autors francesos. Nos falta temps y espai per ocuparnos de aquestas produccions, algunas de las quals no poden tractarse lleugerament; pero no es pas l' obra lo que més havém admirat, sino l' execució. En la companyia hi havém vist un primer actor de punta; en Maggy, que sab donar lo carácter just als variats papers qu' executa, sense descubrirse en ell ni esfors, ni violència; una primera dama com la Marchi Maggy, que sense tenir las condicions de la Marini ó de la Pezzana, perque tampoc se presenta com una notabilitat, dona mostres continuas de talent y flexibilitat, més en la comèdia que en lo drama; una dameta jove, la Glech, guapa, elegant y plena de bonas condicions que no hem vist res igual en lo seu gènero: tant es així que el públic desde l' primer dia v' aplaudintla, ab ver-

dader entusiasme, y 'ls més inteligents l' hi auguran un porvenir brillant, si realisa tot lo que promet; un galant jove com en Reinach, que sab sentir y comunicar lo sentiment al públic; un caràcteric com en Novelli, qu' es la naturalitat personificada, y un galan jove cómic com en Garzès, que sab fer riure, sempre que s' ho proposa, a pesar de que quan formava part de la companyia Morelli, savia fer sentir ab la mateixa facilitat.

Aquests son los actors principals que havém vist; advertint que 'ls demes no son menos dignes, contribuïnt tots ells al ajust de las obras qu' executan.

En resumen, es una companyia deliciosa, que recomenem als nostres actors y al públic: als nostres actors perque estudien, y al públic per apendre a exigir-los lo que té dret a que l' hi dongan.

N. N. N.

UN TEMPORAL.

Al que 's mantiga solte,
lo qu' es al casat no enveji;
y perque las probas veji
aquej las hi donare.

No 's casi, perque es un salt
dels que deixa masegat.
y un hom sempre està exposat
a sufrir un temporal.

Jo tinc una dona guapa,
y com que 'n estic ge'ós,
pensant que un l' hi feya l' òs
una nit li dich: —Tu, apa.

Voi que 'm diguis à las bonas
ges'cert que 's segueix un curro?
y 'm respon: —Ari a la, burrol
(Surten las primeras bromas.)

Mira, Paula, desseguit
vull saber qui v' a deshora,
ó sino d' aquí mitjà hora
sabréis qui es lo t'eu marit.

—Búscau! respon ab té sech.
—Ah, traïdora! ¿Akont tens lo cor?
¿Qué 'n has fet d' aque l'amor?
(Molts nivells y algun llampech.)

—No v' ningú? —Per mi no.

—Ho tinc jo per e'nsa certa,
y 't confirmare. —Oh! alerta,
s'c'ha dona, prono 'm fas pò.

—Que no 't faig pò! —Ni 'm fas moure.
—Mira que 't traure del mon.
—Llengua tens. —Jo' patapłom!
(Un xich iort, comensa à ploure.)

—¡Traidòl! ¡vill! —¿Qué 'n has dit are?
—Lo que han sentit las orellas.

—Te rompré las costel así
—Jo 't rompré nas y cara!

—¡Salta del lit aviat!
—A! —¡Encara 'n he fet pochi!

—Assistencial! ¡Morla soch!
(Trons y llamps tot d' un plegat.)

—Baixa l' escala ó t' esquerrol
—No vull anar me'n! —Per fors!

—Im' obligaras à fer t'orsa
aquesta barrera de ferrol

—Inso'ent, més qu' insolent!

—Aquí mateix l' esbossinol
—Perdò, ja que perds lo tino!

(Centelles, pedras y vent.)

—Oh, desgraciada Paula!
allà detrás de la porta
la vareix deixar com morta;
yo jo de cap a la taula
també 'm vaig p' sar com mort.

Sentia la sanch bu lir
y ella fe a algun suspir.
(Seguia l' temporal fort.)

Vaig està u'a llarga estona
plorant com un noi petit
al pensar que 'n quella nit
havia pegat la doua.

Y posant coneixement
li vaig dir: —Paula, perdò!

—Pols vení per qui, traidòl!
(Paran las pedras y l' vent.)

L' esquena tinc ensetada,
y he perdut la resistencia.

—Pren un xich de paciencia
que tothom la fa una errada.

—Erra-tas d' aquesta mena
no 'n fassis gaires per Déu.

—Lo qu' he fet me sap molt grèu.
(Ja no plou, ja se serena.)

Y 't juro de tot lo cor
que no 'm dara punt ningú,
no seré joles de tú
y 't portaré sempre amor.

—¿M' ho juras? —I, Paula, si.
—Donchs ajudam a aixecarme
qu' hasta no puch aguantarme.
(Ja surt l' arc de sant Martí.)

Fiquémse al lit que ja es hora,
ja 'l dolò pots'e's fandra.
—I, Paula, quan serà clà
ja tindrás lo mal à fora
que t' haja pegat. —No, home,
jo t' ho prench com una broma.
(Lo sol surt à poch à poch.)

—Sempre més t' estimare
com deuras fer tú igualment;
no passarás més torment
perque més no 't pegaré.

—Allavors serás amable
si m' aleis lo que dius are.
—I' ho juró devant ta cara.
(Calor fort, insopportable.)

Abriguémse b' y dormim,
y 't que haja estat haja estat;
ho teniu tot arreglat
y axis de penas sortim.

—Apaga l' um y serve'ms,
y Déu 'ns dongui bon son.
(Molt net està l' horison,
los carrers molts y bon temps.)

Donchs al que siga solte
lo qu' es al casat no enveji
y perque as probas viji
aquej marcadas las t'.

No 's casi, perq' es un salt
dels que deixa masegat,
y sempre estarà esposat
a sufrir un temporal.

JOAN VILABECA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Una frasse de Rousseau:

Enrahonava un dia l' gran escriptor ab la comptesa de Boufflers, que com las principals damas del seu temps, era un xich massa fàcil à las conquistas.

La conversació versava sobre l' amor à la pátria y Rousseau pretenia que l' amor à la pátria cedia al amor al gènero humà.

—Donchs, miréu, v' dir la comptesa; jo trobo que això no es veritat. Jo soch molt bona francesa y no m' interesso menos per la felicitat de tots los pobles.

—Ja 'ns entenç, v' dir Rousseau: lo vostre busto serà francès; pero l' resto de la vostra persona es cosmopolita.

Davant de Rossini v'van tocar una pessa de un compositor nou, en qui s' havian posat molt grans esperances.

—¿Qué vos sembla? van preguntar al gran mestre.

—Vos ho diré ab tota franquesa, v' respondre Rossini: en aquesta música hi ha molta cosa nova y molta cosa bonica; únicament que lo nou no es bonich, y lo bonich no es nou.

Bias era un filosof grech que un dia vialjava per mar en companyia de alguns joves viciosos y dissipats, los quals al veure que 's presentava una tempestat desfeta, v'van suspender las bromas, y van posar-se à invocar l' auxili de Neptuno.

—Calleul v' va exclamar lo filosof. —¿Que no coneixeu que si 'ls Déus s' adonan de qu' esteu aquí pagarem los bons p'ls dolents?

ESQUELLOTS.

Ja s' ha anunciat lo curs que t' de seguir la professò de Corpus.

Lo senyor Fontrodona quan llegirà aquesta notícia 's tornarà blanch.

Al pensar que en aquesta professò hi anirà tot: los gegants, los nanos, fins las trampas... y qu' ell no podrà anar-hi!

A Aranjuez f' pochs días v' inaugurarà una plassa de toros nova flamant.

Y à la segona corrida un dels toros v' començarà a fixar-se ab los tendidos, à mirar à la gent y à sentir desitjos de passejarshi.

Efectivament, dona un brinco y ja hi es; y banyada à la dreta, banyada à l'esquerra, v' occasionar una pila de desgracias.

Res: uns quants que havian anat à la plassa per divertirse, van sortir-se ab la séva, y un toro que després podia dir:

—Amigo, donde las dan las toman.

Lo Jurat de l' Exposició de Madrid després de moltes reunions, de moltas vacilacions y de moltas delibera-

raciones, ha acordat concedir lo premi de honor jà qui dirian?

—A un quadro?

No, senyors.

—A una escultura?

No, senyors.

—A un edifici arquitectònic?

Menos.

Lo premi d'honor de l' Exposició de Bellas Arts se l' ha endut lo constructor de una bastida, la bastida destinada a sostener la catedral de Leon, durant la execució de las obras.

Per aquest camí, algun dia sortirà premiat ab lo premi de pintura un emblanquinador ó bè un pintor de catres.

Lo constructor de la bastida premiada, ja fà algun temps qu' es mort.

—Ditzos pais lo nostre, en que la mort no significa res absolutament!

Los morts alcansen premis en las Exposicions.

Y 'ls morts elegeixen als regidors.

Si jo no sè com tots los espanyols no prenem lo partit de suicidarnos.

Dilluns passat vā ocorre un xoque en lo ferro-carril de Sarrià.

Es cremador que aquests carrils petits vulgan fer com los grans.

—Fins tenir xoques!

Una frasse de la comedia de Sardou «Divorgiamo» que vā estrenarse l' dilluns en lo teatro de Novedats, per la companyia Bellotti Bon:

«Quan som nenes, diu Cipriana, 'ns comprimeixen; quan som casadas nos oprimeixen; quan som vellas nos suprimeixen.»

Alguns estudiants de la facultat de dret de la Universitat de Barcelona han enviat una felicitació al Sr. Menéndez Pelayo, aquell academich pàrvul que vā brindar per l' Espanya inquisitorial, y vā injuriar à Portugal y Alemania davant dels embaixadors d' aquelles dues nacions.

De manera que no sembla sino que á l' Universitat hi ha alguns joves que estudian dret per las escubertas.

Si l' dret politich de un poble es l' Inquisició, proposo que aquests estudiants no fassan de cuiners sino de pollastres.

Per lo demès l' académich infantil vā cometre una grosseria, vā ser una criaturada.

Si las criaturades y las grosserias son dignes d' elogi y de felicitació, confessem que 'ls que elogian y felicitan son dignes de llàstima.

—Y pensar que tot procedeix de la mala base que 's dona als estudis!

Tota aquesta jovenalla inquisitorial no hauria de guanyar cap curs, fins qu' estigués bén enterada de una assignatura, de tot punt indispensable.

L' urbanitat.

Exámen de medicina:

—Vamos á veure, pregunta un catedràtic, per fer suhar á un malalt que hagues perdut casi tot lo calor del cos? ¿qué l' hi faria?

Lo deixable contesta, explicant lo remey al seu entendre mès convenient en semblaçant cas.

—No fora prou, observa 'l doctor, encare quedaria fret.

—Llavors l' hi ordenaria una tassa de tila bén calenta.

—No bastaria. ¿Qué mès?

—L' hi posaria dues ampollas d' ayqua bullenta als peus.

—Encare estaria fret.

—N' hi posaria dues mès sota l' aixella.

—Y si no bastessin?

—L' ompliria de draps perfumats.

—¿No sab cap mès medi per fer suhar á un malalt?

—Sí, senyor .. are hi caich: si ab tots aquests remeys no suhès encare 'l portaria aquí al meu puesto, y faria que vostè l' examinés, llavors si que jo l' hi juro que suharia d' angunia.

Lo dia de Pasqua duyan á un mariner borratxo com una sopa cap á la Casa gran.

Un transeunt:

—Està clar, com qu' es extranjer s' ha equivocat.

—Cóm s' enten?

—Es molt senzill: ha près una Pasqua per l' altre y ha agafat una mona.

Ha mort á Madrid un antich funcionari de Marina, sense mès familia que un fill natural ab qui estava incomodat.

Aquest senyor, avants de morir, vā disposar que s' anunciasi la seva mort; pero sense convidar á ningú á

l' enterró. A pesar de tot van anarhi sis ó set personas, molt amigas sevias.

Al obrir-se l' testament vā trobarse que deixava 500 duros á cada una de las personas que l' haguessin acompañat al cementiri.

Si l sistema eundis, aviat hi hauria moltes personas qu' en lloc de aixecar morts se dedicarian a enterratlos.

Un espanyol que resideix á Nova Yorck ha inventat una màquina de calcular.

Un coneigut mèu, n' ha enviat á buscar una, segons ell diu, per veure si la màquina l' ajudara á calcular com s' ho ha de fer per pagar lo trimestre del lloguer de casa.

Hi vist en un periòdich la traducció de la paraula Deu en un grau número de idiomas.

Pels inglesos Deu es God. Se compren que tingan tanta afició á la beguda.

Pels mexicans es Bosa. Y per molts que no son mexicans també.

Pels egipcis es Joan; pels cirenaichs Pepa; pels japonesos Paca y pels xilenos Ana. Tambe alguna Ana, alguna Paca ó alguna Pepa, son lo Deu de més de quatre enamorats, que no son ni xilenos, ni japonesos ni cirenaichs.

—Quinas cosas mès estranyas tenen los idiomas!

L' Antigua de Pasqua ha celebrat un certamen poètic en un embalat de la Plaça de Catalunya.

No desconfio de veure algun dia una corrida de toros, ab un certamen poètic entre l' tercer y l' quart toro.

Una frasse de un anglés per acabar:

—La primera distracció del home en aquest mon es jugar y guanyar; la segona distracció del home en aquest mon, es jugar y perdre.

—Y la tercera?

—Oh! no n' hi ha cap mès.

QUÈNTOS.

A un malvat, que á més de malvat era desvergonyit, y á més de desvergonyit era barbut, pero barbut de manera, que la seva barba era negra com lo carbó, l' hi deya l' fiscal de una causa que se l' hi seguia, que per la seva part era barba mech:

—Vaja, que la vostra conciencia al menos déu ser tant negra com la vostra barba.

—¿De quan ensa las conciencias tenen relació ab la barba? Si es aixis y la meva es negra, confesseu que vos no n' teniu.

Diálech entre l' meje de un hospital y l' seu practicant:

—Quants malalts s' han enterrat avuy? pregunta l' meje.

—Nou, respon lo practicant.

—¿Nou? Donchs, miri, jo ahir vaig entendre déu receptas.

—Ja veurá: hi ha hagut un malalt que no ha volgut prendre la medicina de cap de las maneras.

Un minyonás com un sant Pau, vigorós y plé de salut vā pèl carrer demandant caritat.

Un senyor l' hi diu:

—Vaja, que un home com vos valdria mès que 's posés á treballar.

Lo minyo respon:

—Ja veurá, mestre: aixó es qüestió de gustos.

Interrogatori de un jutje á un acusat:

—¿Héu sufert anteriorment alguna condemna?

—Sí, quinze dies d' arrest perque van atraparme portant armas prohibidas.

—¿Y res mès?

—No 'm recorda.

—Penséuhi bè.

—Ah, sí! M' sembla que un altre cop van condemnarme á 20 anys de presiri, per homicidi.

—¿De qué fuma vostè, D. Magí, de l' estanchó de la Habana?

—Ja veurá, regularment fumo d' estanch; pero en circumstancies especials... ¿qm' enten?..

—¿Qué?

—En circumstancies especials ¿sab? fumo de la Habana.

—¿Y quinas son aquellas circumstancies especials?

—Jo l' hi dire: primera y principal: quan me 'l regalan.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig coneixé á una total
á la vila de hu segona
que per cert es mo t busona
y filla de un menestral.
Portava un vestit de hu tres,
y encare qu' es quirta doble,
té color prima y cor noble
y un ricatxo per promés.

MICALÓ CODINA Y TORNEMENT.

II.

Ab tot semblant Jugas tres,
ahir al vespre la Quina
perque sa neboda Agnés
vā demanari una prima
vā pegarli d' allò més.

PAB SALA.

ENDEVINALLA.

Devegadas soch persona,
altres cops soch animal
que si puch també faig mal,
y la gent al gos me dona.

UN RECOLTE.

Q. ROIG.

QUADRAT NUMERICH.

Omplir los pichs ab números que llegits vertical, horizontal y diagonalment dongan una suma de 23.

PAGESSET.

TRENCA-CLOSCAS.

No tan.

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo nom de un home.

TONI GRICE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5.—Una comèdia.

1 2 3 4.—Lo que fà 'l foch.

4 5 2.—Lo que no volém tenir.

4 5.—Lo que tots tenim.

5.—Una lletra.

LLARCH Y VILAM Y G.

GEROGLIFICH.

I

:

E E E E

amen

A

D T N

I I

A C B

Amen

ANGEL SALABERT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Máquina.

2. IDEM 2.—Martell.

3. ENDEVINALLA.—Termópilas.

4. FIGURA DE PARAULAS.—A n c a

N e r o n

r u s

C o s m e

A n e l l

5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—7 4 6 3 9

4 9 3 7 5

3 6 4 9 7

9 3 7 6 4

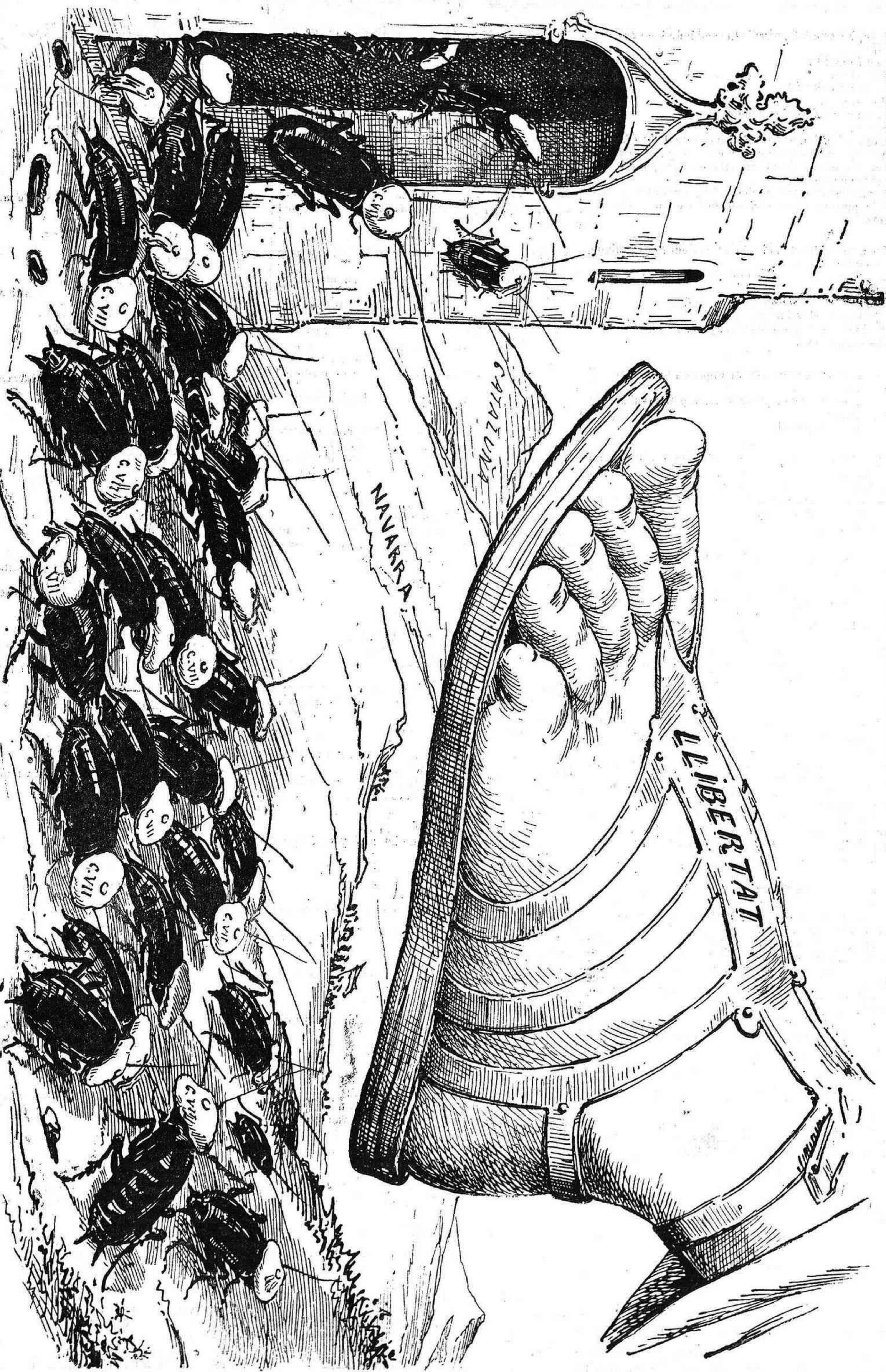
6 7 9 4 3

6. CONVERSA.—Ramona.

7. GEROGLIFICH.—A riu revolt ganancia de pescadors.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

ACTUALITATS.

Diuhen que 'ls escarrets volen tornar à sortir de la carbonera. En aquest cas no hi faltará un peu que 'ls esclafí.